

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КОЛЕДЖ НАФТОГАЗОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ, ІНЖЕНЕРІЇ ТА
ІНФРАСТРУКТУРИ СЕРВІСУ
ОДЕСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

V НАУКОВО-МЕТОДИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

***«Перспективи розвитку коледжів
та їх роль у здобутті
вищої освіти»***

Збірник тез доповідей
(Частина II)

Підписано до друку 27.03.2018р.
Формат 60х84/16. Ум. друк. арк.4.25.
Наклад 70 прим. Замовлення № 1162.
Надруковано РВЦ «Технолог»

Одеса
2018

СКЛАД ОРГКОМІТЕТУ КОНФЕРЕНЦІЇ

Голова:

Трішин Федір Анатолійович Проректор з науково-педагогічної та навчальної роботи Одеської національної академії харчових технологій, к.т.н., доцент

Заступник голови (координатор):

Глушков Олег Анатолійович В.о. директора коледжу нафтогазових технологій, інженерії та інфраструктури сервісу ОНАХТ, к.т.н.

Члени оргкомітету:

Мураховський Валерій Генріхович Директор навчально-методичного центру забезпечення якості вищої освіти ОНАХТ, к.ф.-м.н., доцент

Єнур Ольга Сергіївна В.о. директора коледжу промислової автоматики та інформаційних технологій ОНАХТ

Коваленко Анатолій Володимирович Директор Одеського технічного коледжу ОНАХТ

Лукіяник Олександр Григорович В.о. директора механіко-технологічного коледжу ОНАХТ

Риженко Людмила Дмитрівна Методист вищої категорії навчально-методичного центру забезпечення якості вищої освіти ОНАХТ

Секретар оргкомітету:

Березовська Людмила Віталіївна Завідуюча відділенням технологічно-економічного та економічного коледжу нафтогазових технологій, інженерії та інфраструктури сервісу ОНАХТ

З М І С Т

IV	МОДЕЛЬ ПІДГОТОВКИ МОЛОДШОГО БАКАЛАВРА (БАКАЛАВРА) ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФАХОВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ	5
	Науково-дослідна робота студентів – невід’ємна складова у підготовці сучасних фахівців <i>Д.О. Жигунов, д.т.н., доцент, О.С. Волошенко, к.т.н., доцент, Н.В. Хоренжский, к.т.н., доцент, ОНАХТ</i>	5
	Формування професійних компетенцій випускника <i>І.І. Яровий, к.т.н., викладач-методист вищої категорії, МТК</i>	6
	Проектна діяльність на заняттях фізики як аспект компетентісної освіти студентів <i>А.С.Мазур, викладач-методист вищої категорії, МТК</i>	8
	Використання елементів практичного права на заняттях з дисципліни «Основи правознавства» <i>К.М. Мелентьева, викладач другої категорії, МТК</i>	9
	Компетентісна модель підготовки молодшого бакалавра (бакалавра) з комп’ютерної інженерії <i>Л.В. Іванова, к.т.н., викладач вищої категорії, ОТК</i>	11
	Шляхи формування конкурентоспроможності майбутніх фахівців з інформаційних технологій <i>О.В. Скорнякова, викладач вищої категорії, ОТК</i>	13
	Застосування нових технологій при вивченні математики та вищої математики у коледжі <i>О.А. Комкова, викладач вищої категорії, МТК</i>	15
	Модель підготовки молодшого бакалавра з комерційної діяльності у коледжі щодо забезпечення фахової компетенції <i>Ю.В. Богач, викладач вищої категорії, КНТІС</i>	16
	Модель підготовки молодшого спеціаліста щодо забезпечення фахової компетенції <i>Т.Р. Іджилова, викладач-спеціаліст, КНТІС</i>	18
	Модель підготовки молодшого бакалавра в сфері ІТ-освіти <i>К.В. Храновська, викладач І к., Т.П. Костиренко, викладач І к., І.В. Муштан, викладач І к., І.Г. Помпенко, викладач ІІ к., КПАІТ</i>	19
	Шляхи підвищення конкурентоспроможності випускника ВНЗ І – ІІ рівня акредитації в сучасних умовах <i>Х.В. Клебанська, викладач першої категорії, МТК</i>	26
	Розвиток навиків студентів для формування професійних компетенцій молодшого спеціаліста коледжу <i>Л. І. Шаркіна, викладач другої категорії, МТК</i>	28

влаштувавшись на роботу. В Європі не менше ніж 50% загальної навчально-професійної підготовки відводиться на практичну підготовку студентів.

Перспективним етапом може стати визначення педагогічних умов формування професійної компетентності у майбутніх маркетологів та підприємців у вищих навчальних закладах.

Таким чином, організація підготовки майбутніх маркетологів та підприємців на засадах компетентнісного підходу може бути успішною за умови інтеграції наступних складових: глибокого опанування теорії маркетингу та інших професійно-орієнтованих навчальних дисциплін, знання проблематики практичної діяльності професійних маркетологів та підприємців.

Розглядаючи сучасні проблемні реалії розвитку української освіти можливо сказати, що перспективи підготовки молодшого бакалавра повинні урахувати європейський досвід та аналізувати перспектив подальшої роботи коледжів, що готують фахівців середньої ланки для потреб економіки держави.

МОДЕЛЬ ПІДГОТОВКИ МОЛОДШОГО СПЕЦІАЛІСТА ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФАХОВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ

Т.Р. Іджилова, викладач-спеціаліст

Коледж нафтогазових технологій, інженерії та інфраструктури сервісу

Професійна освіта сьогодні є важливою складовою соціально-культурної сфери країни та кожного регіону, яка найбільш активно визначає їх суспільно-економічну динаміку

Навчання в коледжі як початок безперервної професійної освіти є важливим для становлення особистості, потребує особливої уваги та всебічного психолого-педагогічного забезпечення.

Цілями професійного навчання є засвоєння професійних знань, практичне оволодіння методами, засобами і формами діяльності, типовими для даної професії (спеціальності) можна стверджувати про актуальність у цьому контексті формування наукових переконань і громадянських принципів, розвиток спеціальних здібностей. Підготовка до творчої роботи у сфері конкретної спеціальності вимагає розвитку потреб, мотивів, інтересів, пов'язаних з даною спеціальністю, з метою досягнення високого професійного рівня, а також удосконалення навичок професійної кваліфікації. Зокрема, професійна підготовка сучасного спеціаліста – це не лише засвоєння знань, формування умінь і навичок, а й виховання професіонала, здатного усвідомлювати значущість і відповідальність за результати своєї професійної діяльності перед суспільством, наступними поколіннями і самим собою. Він повинен вміти співпрацювати з людьми, бути спроможним до правильного морального вибору і стійким до різних професійно-особистісних деформацій.

Сучасні випускники коледжів і технікумів, в основному, відповідають таким вимогам. За змістом освіти вони відрізняються від спеціалістів вищого кваліфікаційного рівня ґрунтовною практичною підготовкою, передусім,

робітничою кваліфікацією, набутою разом із кваліфікацією молодшого спеціаліста. Таким чином, професійна підготовка молодшого спеціаліста дозволяє йому одночасно виконувати управлінські функції в первинних виробничих ланках, здійснювати контроль та організацію технологічних процесів, а також контролювати виробничу діяльність на кожному робочому місці, що є в його підпорядкуванні

Молодші спеціалісти повинні мати: фундаментальні знання з різних дисциплін; теоретичні та практичну професійну підготовку; компетенції дослідницької роботи; усвідомлення потреби в самостійній творчій діяльності; культуру спілкування, знання правової системи тощо

Вимоги до особистісних якостей молодшого спеціаліста доцільно поділити на декілька груп: орієнтовані на професійну діяльність (готовність до прийняття рішення, готовність брати відповідальність за свої дії, вмотивованість в досягненні високих професійних стандартів, готовність до засвоєння різних способів і методів виконання дій та ін.); спілкування та міжособистісні зв'язки (переконливе викладання своїх думок, позиціонування себе як частини команди, дотримання етичних вимог); вирішення поставлених завдань та їх аналіз (аналіз завдання, проведення його раціонального оцінювання, передбачення можливих труднощів і ризиків, розуміння наслідків професійних дій, вирішення завдання креативним способом); орієнтовані на якість роботи (обізнаність у стандартах професійної діяльності, дотримання професійних цілей та стандартів, ретельне виконання поставленого завдання, уважне відношення до якості продукту).

МОДЕЛЬ ПІДГОТОВКИ МОЛОДШОГО БАКАЛАВРА В СФЕРІ ІТ-ОСВИТИ

К.В. Храновська, викладач І к., Т.П. Костиренко, викладач І к.,

І.В. Мунтян, викладач І к., І.Г. Помпенко, викладач ІІ к.

Коледж промислової автоматики та інформаційних технологій

***Анотація.** У доповіді розглянуто процес формування моделі підготовки молодшого бакалавра в сфері ІТ-освіти для формування професійної компетентності у майбутніх ІТ-спеціалістів. Реалізація моделі підготовки молодших бакалаврів забезпечить вирішення стратегічної задачі закладу вищої освіти – підготовки функціонально досвідченого фахівця.*

***Ключові слова:** вища ІТ-освіта, ІТ-індустрія, молодший бакалавр, фахові компетенції.*

Вступ

Система вищої освіти в Україні характеризується поширенням освітніх інновацій, активним пошуком нових підходів у теорії та практиці навчання і виховання студентської молоді, орієнтацією на розвиток інноваційної

особистості майбутнього фахівця, що обумовлює зміни в системі підготовки викладача до професійної діяльності.

Сфера інформаційних технологій — одна з небагатьох, яка продовжує зростати навіть в умовах нестабільності.

На сучасному етапі розвитку ІТ-індустрії актуальним є моделювання процесу навчання та виховання, удосконалення методичного забезпечення, оптимізації змісту підготовки ІТ-фахівців в системі вищої освіти здатного здійснювати інноваційну професійну діяльність.

У зв'язку з цим виникає потреба у розробці моделі підготовки майбутнього молодшого бакалавра в сфері ІТ-освіти до інноваційної професійної діяльності.

Загальні поняття

Відповідно до Закону України «Про вищу освіту»:

Молодший бакалавр - це освітньо-професійний ступінь, що здобувається на початковому рівні (короткому циклі) вищої освіти і присуджується вищим навчальним закладом у результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти освітньо-професійної програми, обсяг якої становить 90-120 кредитів ЕКТС.

Особа має право здобувати ступінь молодшого бакалавра за умови наявності в неї повної загальної середньої освіти.

Згідно документа Ohio Information Technology Competency Profile інформаційні компетентності діляться на чотири групи:

- інформаційні служби;
- мережні системи;
- програмування та розробка програмного забезпечення;
- засоби взаємодії.

Основну частину документа Ohio Information Technology Competency Profile складають 49 модулів, які, зокрема, містять компетентності та їх складові з програмування: теорія програмування, мови прикладного програмування, розробка програмного забезпечення.

Департаментом освіти США визначено рекомендовану структуру компетентності з програмування:

- уміння пояснити призначення і функції комп'ютерних програм;
- уміння пояснити термін «мови програмування» і навести приклади для кожної з різних парадигм програмування;
- уміння пояснити фактори, які необхідно розглянути під час вибору мови програмування для розв'язування задачі;
- уміння описати етапи розробки програм;
- уміння пояснити і застосувати концепції програмування й інструментальні засоби, що використовуються в структурному програмуванні;
- уміння пояснити і проілюструвати лінійні, з розгалуженням та циклічні конструкції, що використовуються в структурному програмуванні;

- уміння пояснити відмінності використання різних парадигм програмування: підіє-орієнтованого програмування, об'єктно-орієнтованого програмування та імперативного програмування;
- уміння створити внутрішню і зовнішню документацію до програми;
- уміння спроектувати, написати, перевірити та дослідити результати виконання програм.

Перелічені елементи зручно використати для діагностування сформованості праксеологічної складової компетентності, проте засоби діагностики інших її складових не наведено.

І.С. Мінтій у структурі спеціальних професійних компетентностей виокремлює компетентності: з теоретичної (математичної) інформатики; з програмування; з інформаційних технологій; з фундаментальних природничо-математичних дисциплін. Дослідник наголошує, що набуття компетентностей з математичної інформатики приводить до якісних змін у рівні компетентностей з програмування, що, у свою чергу, приводить до змін у компетентностях з інформаційних технологій, і навпаки. Отже, компетентності з програмування відображають зв'язок між компетентностями з математичної інформатики й інформаційних технологій. Компетентності з фундаментальних природничо-математичних дисциплін мають взаємозв'язок з усіма іншими інформатичними компетентностями.

І.С. Мінтій запропонував таку структуру компетентностей з програмування:

- когнітивно-змістову (гносеологічну) — знання основних форм для керування виконанням програми; знання простих типів даних і функцій для роботи з ними; знання похідних типів даних, способів їх утворення з простих типів даних, функцій для роботи з ними й пріоритетних напрямів їх використання; знання основних етапів розв'язування прикладних задач; знання основних етапів проектування програм; знання складових мови програмування;
- операційно-технологічну (праксеологічну) — уміння пояснити призначення і функції існуючої програми, знайти помилки в логіці розв'язання задачі, описати етапи розробки програм, розробити функції й обґрунтувати пріоритетність використання того чи іншого виразу для їх створення, створити документацію до програми, пояснити і продемонструвати процес створення похідних типів даних, спроектувати, описати, перевірити та проаналізувати результати виконання програми; оцінити переваги різних способів розв'язування однієї задачі; уміння обирати засоби для розв'язання задачі й обґрунтовувати свій вибір; уміння використовувати можливості обраних засобів (довідка, налагодження програми, налаштування необхідних параметрів та ін.);
- ціннісно-мотиваційну (аксіологічну) — емоційно-ціннісне ставлення до процесу розробки, опису, налагодження, тестування програм та аналізу результатів їх роботи; уміння знаходити нові, нестандартні рішення задачі; внутрішня мотивація до опанування програмування; готовність до активного застосування гносеологічних і праксеологічних складових у практичній діяльності; прагнення до самовдосконалення, потреба у саморозвитку

гносеологічних і праксеологічних складових; уміння самостійно приймати рішення, критично ставитись до чужих впливів, здатності за власним почином організовувати діяльність, ставити мету, у разі необхідності вносити в поведінку зміни; уміння постійно і тривало домагатися мети; наполегливість у досягненні мети, прагнення до поліпшення отриманих результатів, незадоволеність досягнутим, намагання домогтися успіху; внутрішня потреба у створенні програмних продуктів;

– соціально-поведінкову – здатність до співпраці у процесі розробки, опису, налагодження, тестування програм та аналізу результатів їх роботи, використання засобів для організації спільної роботи над проектом; відповідальність за власну поведінку, за виконання завдань; комунікабельність; здатність до адаптації; схильність до дискусії.

Проте відкритим залишається питання структури компетентності молодшого бакалавра з програмування (інформаційних технологій) — майбутнього фахівця з інформаційних технологій, що зумовило визначення одної з мети доповіді: теоретичне обґрунтування структури і змісту компетентності бакалавра у сфері інформаційних технологій.

Випускник – молодший бакалавр з напрямку підготовки «Інформаційні технології» повинен володіти:

– знаннями, уміннями і навичками, які необхідні для розробки, впровадження і використання систем обробки інформації алгоритмічними методами з використанням комп'ютерної техніки, математичних методів і алгоритмів у різних галузях науки і народного господарства;

– основними положеннями філософії, історії України та історії культури України, володіти діловою українською й іноземною мовами, основами педагогіки;

– основними поняттями, концепціями і фактами інформатики й математики.

Підготовка молодшого бакалавра з інформаційних технологій передбачає його готовність працювати й набувати навички знань з інформаційних технологій, математичного і комп'ютерного моделювання процесів і систем різної природи, задач прогнозування, оптимізації, системного аналізу та прийняття рішень тощо.

Сучасні вимоги від ІТ-освіти

Одним з головних пріоритетів України є прагнення побудувати орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на розвиток інформаційне суспільство, в якому кожен міг би створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися і обмінюватися ними, щоб надати можливість кожній людині повною мірою реалізувати свій потенціал, сприяючи суспільному і особистому розвитку та підвищуючи якість життя.

Найважливішим чинником розвитку інформаційного суспільства є знання, які представлені у вигляді інформаційних ресурсів, а також інформаційні технології (ІТ) – методи, системи, засоби їх обробки. Завдання підготовки високопрофесійних кадрів, здатних розвивати нові ІТ і ефективно

використовувати їх на практиці, стає стратегічно важливим. Для вирішення цього завдання потрібно розвивати національну систему ІТ-освіти, що затребувана наукою та практикою.

Соціальне замовлення у галузі інформаційних технологій зростає досить динамічно. Відповідно, професійна підготовка майбутніх молодших бакалаврів з інформаційних технологій до фахової діяльності в умовах суспільних трансформацій потребує особливої уваги і окремого наукового дослідження.

Головною метою сучасної освітньої діяльності є створення сприятливих умов для соціалізації майбутнього ІТ-фахівця та сприяння всебічному розвитку його особистості.

Нажаль, підготовка молодих бакалаврів в сфері ІТ-освіти часто не відповідає запитам сучасного ІТ-бізнесу: розпочати реальні проекти вони можуть тільки через три - шість місяців додаткової підготовки після випуску.

Річ у тому, що останніми роками технічні науки в Україні розвиваються не так швидко, як того потребує ринок. Так, у випусників є серйозні базові знання, розвинений аналітичний підхід до вирішення завдань, але сучасні технічні інструменти їм часто доводиться доучувати самостійно. Передусім молодим фахівцям бракує практичних навичок роботи над проектами, знання сучасних інструментів і методів розробки або тестування програмного забезпечення.

ІТ-освіта відрізняється від освіти в інших сферах. Навчальні програми в ІТ-дисциплінах втрачає актуальність уже через рік. Інструменти, які вивчають студенти на першому курсі, на виході з закладу освіти можуть застаріти вже кілька разів. Змінити систему освіти треба настільки, щоб вона могла максимально швидко адаптуватися до нових знань і технологій.

Так, багато університетів за кордоном більше не навчають студентів за підручниками, вони навчають за сучасними науковими статтями. Таким чином заклади освіти уникають застарілої інформації з давно виданих підручників. У західних університетах також більш спеціалізовані програми навчання, вони готують професіоналів у вузьких галузях, які розуміються на всіх тонкощах своєї спеціалізації. У нас же випускники часто знають усі технології, але дуже поверхово.

Тому важливе завдання сучасних викладачів сьогодні — показати студентам реальні проекти, де на перший план виходить результат роботи. Крім того, важливо показати студентів, що головне під час роботи в серйозному комерційному проекті це насамперед зробити хороший і якісний програмний продукт.

Залучаючи до викладацької діяльності молодих, ініціативних фахівців із досвідом роботи над комерційними проектами, заклади освіти України зможуть не тільки передати студентам знання, а й показати, як усе працює в реальному житті.

Модель та принципи підготовки молодшого бакалавра в сфері ІТ-освіти

Будь-який метод наукового дослідження базується, по суті, на ідеї моделювання. Поняття «модель» увів в науковий обіг ще в XVII столітті

німецький філософ і математик Г. Лейбніц як форму отримання знань про навколишній світ, інформаційний еквівалент конструйованого об'єкту. Модель (фр. *modele* – зразок) – це уявна або матеріально реалізована система, котра відображає або відтворює об'єкт дослідження (природний чи соціальний) і здатна змінювати його так, що її вивчення дає нову інформацію стосовно цього об'єкта (Енциклопедія освіти, 2008, с. 516).

Моделювання освітнього процесу необхідно для визначення цілей, способів і засобів їх досягнення, отримання належних результатів. Вважається, що шляхом моделювання процесу професійної підготовки можливо створити оптимальну дидактичну модель, а саме модель процесу навчання або професійної підготовки молодшого бакалавра у сфері ІТ-освіти. Моделювання процесу підготовки фахівця ІТ-сфери в умовах коледжу повинне здійснюватися інтегровано. Розробка моделі дає можливість поєднати сучасні інноваційні засоби та інформацію щодо необхідних характеристик діяльності майбутнього молодшого спеціаліста і формує уявлення про зміст, структуру, взаємозв'язок та взаємозалежність окремих елементів процесу підготовки ІТ-фахівця.

Класична модель професійної підготовки фахівців передбачає три основні рівні: початковий, основний та завершальний.

Початковий рівень полягає у формуванні відповідної науково-методичної та матеріальної баз, розробці та аргументації дидактичного забезпечення, створенні відповідних до норми умов праці та навчання, підготовці робочих та навчальних планів та програм. Умовно можна позначити цей етап як документальний або підготовчий. Він є центральним, щодо організації навчання, але пасивним, так як передбачає обмеження участі студентів.

Основний рівень включає в себе базову підготовку, практичну підготовку, додаткові курси та складається з чотирьох етапів:

Мотиваційний етап припускає інтерес студентів до навчання, зокрема не тільки до певної лекції, але і до процесу отримання знань студентів – здобувати знання шляхом створення ситуацій інтересу, залучаючи їх до пошукової діяльності.

Когнітивний етап припускає набуття майбутніми ІТ-фахівцями системи знань про факти, явища, категорії, закономірності, способів рішення нестандартних ситуацій, залежно від змінних умов, що стимулюють до пошукової діяльності.

Процесуальний етап забезпечує формування прогностичних, інтелектуальних, аналітичних, дослідницьких умінь. Сформовані прогностичні уміння пов'язані з чітким уявленням про мету своєї діяльності.

Етап рефлексії припускає оцінку своїх власних професійних дій.

Третій рівень – завершальний, включає в себе детальний аналіз всіх видів контролю та професійних практик, в тому числі незалежний відгук роботодавців щодо підготовки молодших спеціалістів.

На ряду з класичною моделлю можна виділити основні методологічні підходи, які мають вплив на процес підготовки майбутніх молодших спеціалістів в області ІТ-освіти, а саме: системний, функціональний, особистісно-діяльнісний, компетентнісний.

Важливого значення у створенні концептуальної моделі цілісного процесу професійної підготовки молодшого спеціаліста надається системному підходу, який реалізує загальнометодологічні принципи побудови структури змісту теоретичної й практичної підготовки майбутніх фахівців з урахуванням особливостей сфери ІТ-технологій. Такий підхід передбачає, що відносно самостійні компоненти системи розглядаються не ізольовано, а в їх взаємозв'язку. На думку О. Жарикова, системний підхід ґрунтується на таких принципах: єдності (спільний розгляд системи як єдиного цілого і як сукупності частин); розвитку (урахування змінності системи, її здатності до розвитку); глобальної мети (відповідальність за вибір мети); функціональності (спільний розгляд структури системи й функцій з пріоритетом функцій над структурою); децентралізації; ієрархії (урахування супідрядності й ранжування частин); невизначеності; організованості (ступінь виконання рішень і висновків). Системний підхід дає змогу визначити структурні елементи моделі професійної підготовки майбутніх фахівців ІТ-сфери, здійснити їх аналіз, виділити зовнішні й внутрішні зв'язки тощо. У рамках соціального партнерства такий підхід сприяє об'єднанню інтересів фахівців в області ІТ-освіти та ринку праці.

Використання функціонального підходу, який є інструментом виявлення затребуваних і перспективних професій, трудових функцій, операцій, кваліфікацій, необхідних компетенцій фахівців сфери ІТ-освіти, забезпечує достовірну інформацію для розробників професійних і освітніх стандартів у сфері праці й вищої фахової освіти, дає змогу вчасно оновити зміст навчання відповідно до змін, що відбуваються в ІТ-галузі. Функціональний підхід концентрує увагу на спільності функцій, охоплює різноманітні процеси, що здійснюються в системі освіти, і розглядає їх в інтегрованому вигляді.

Окремої уваги заслуговує особистісно-діяльнісний підхід, який у науковій літературі розглядається як єдність особистісного й діяльнісного компонентів. Особистісний компонент полягає в максимальному врахуванні індивідуально-психологічних особливостей особистості через зміст і форму навчальних завдань, характер спілкування з майбутніми фахівцями сфери ІТ-технологій. Діяльнісний компонент спрямований на засвоєння структури й технології професійної діяльності й спонукає особистість до самоорганізації, самореалізації й самоконтролю. За оцінкою академіка Н. Ничкало, особистісно-діяльнісний підхід «сприятиме духовному розвитку особистості майбутнього фахівця, формуванню національної свідомості, патріотизму, почуття професійної честі й гідності, уміння працювати у виробничому колективі». Такий підхід враховує тенденції розвитку самої особистості й сприяє професійному розвитку молодшого спеціаліста в області ІТ-технологій через різні сфери діяльності; його використання створює умови для розвитку гармонійної, морально-досконалої, соціально-активної, професійно-компетентної й конкурентоспроможної особистості, яка здатна до активного реагування на зміни, що відбуваються в ІТ-сфері.

Компетентнісний підхід викликає інтерес міжнародної педагогічної спільноти (ЮНЕСКО, ЮНІСЕФ, Ради Європи, Організації європейського

співробітництва та розвитку, Міжнародного департаменту стандартів), які опікуються проблемами розвитку міжнародної освіти, організаційним та моніторинговим забезпеченням процесу підготовки міжнародних фахівців на засадах компетентнісного підходу.

Організація процесу підготовки молодших спеціалістів у сфері ІТ-освіти здійснюється на основі компетентнісного підходу із використанням методів: дискусій, роботи в групах, проектів, мозкового штурму тощо.

Висновок

Залучення до моделі підготовки молодших спеціалістів у сфері ІТ-освіти принципів основних методологічних підходів надає у розпорядження коледжу потужний інструментарій для забезпечення ефективності навчально-виховної роботи та покликаний забезпечити цілісність процесу якісної підготовки майбутнього фахівця.

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ВИПУСНИКА ВНЗ І – ІІ РІВНЯ АКРЕДИТАЦІЇ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

**Х.В. Клебанська, викладач вищої категорії
Механіко-технологічний коледж**

Шлях європейської та світової інтеграції, обраний Україною, зумовлює необхідність інтенсивних змін в політичному, економічному й соціальному житті нашої держави. Саме тому останніми роками відбуваються реформаційні процеси в освітній галузі, спрямовані на досягнення рівня найкращих світових стандартів. У Національній доктрині розвитку освіти - орієнтація на новий тип гуманістично-інноваційної освіти, її конкурентності в європейському та світових просторах, виховання покоління молоді, яке буде захищеним і мобільним на ринку праці, здатним на особистісний духовно-світоглядний вибір, матиме необхідні знання, навички і компетенції для навчання впродовж життя.

Поняття конкурентоспроможності відіграє провідну роль у формуванні ринкової економіки, в тому числі у відносинах між потенційними працівниками, якими є випускники вищих навчальних закладів, та роботодавцями. Конкурентоспроможність випускників є ознакою конкурентоспроможності вищого навчального закладу.

Мотивація до навчання – не менш важлива складова успіху перетворення студента коледжу у сучасного фахівця.

Рівень розвитку мотиваційної сфери майбутніх фахівців в певній мірі залежить від організації навчального процесу у ВНЗ: створення оптимальних психолого-педагогічних умов для саморозвитку і само актуалізації студентів, поєднання групових та індивідуальних форм навчальної діяльності,

наближення навчального матеріалу до майбутньої професійної діяльності, моделювання ситуацій, які спонукають до прийняття самостійних рішень.

Якщо навчання студента трансформується у творчість, то воно сприятливо впливає на його емоційну сферу, покращує пам'ять і увагу, викликає інтерес до пізнавальної діяльності, тобто формує психологію успішності. Знання, отримані без інтересу, формальні. При наявності інтересу захопливим стає сам процес пошуку інформації, а значить підвищується якість знань і, в решті решт, питома вага нашого студента на ринку праці. Безумовно, підвищення мотивації до навчання прямо пропорційно конкурентоспроможності наших випускників.

Досвід показує, що роботодавці при відборі нових співробітників надають пріоритет тим, які не просто мають червоні дипломи, а наділені логічним мисленням, самостійністю, наполегливістю, працьовитістю. Сьогодні роботодавцю потрібен не тільки носій знань, але ініціатор, співучасник впровадження інноваційних методів розвитку виробництва та управління ним. Випускник має бути здатний швидко адаптуватися до умов виробництва та їх змін. Як майбутній керівник середньої ланки нового покоління, він має взяти на себе відповідальність не тільки за власну роботу, але й за роботу і безпеку інших, за раціональне використання матеріальних ресурсів і робочого часу.

Конкурентоспроможність випускників прямо залежить від ринку освітніх послуг та ринку праці, де сьогодні є певні суперечності і протистояння. Тому в умовах, коли інноваційний розвиток економіки і ринок праці вимагають від фахівця критичного і творчого мислення, важливим стає не тільки отримати престижний диплом, а й досягти всебічного культурного рівня, опанувати певні компетенції, щоб бути конкурентоспроможним.

Наш колектив вважає, що на самооцінку студента, а значить і на відчуття успішності, а в майбутньому і конкурентоспроможності, позитивно впливає участь у науково-дослідницькій роботі, виступи на студентських олімпіадах і конференціях всіх рівнів. Адміністрація пильно стежить за тим, щоб участю були охоплені студенти всіх спеціальностей. Та не залишила без уваги кожного з учасників, всі отримали грошові премії до Дня студента.

Ми вважаємо, що образ сучасного фахівця – успішного, конкурентоспроможного не буде повним, розкритим до кінця, якщо він не наповнений громадською позицією. Основні форми громадської свідомості (політична, правова, естетична, морально-етична, релігійна) реалізуються через: інформаційно-просвітницькі щотижневі виховні години; роботу гуртків художньої самодіяльності; тренування у спортивних гуртках; діяльність студентського парламенту; діяльність студентської ради гуртожитку.

Серед методів формування громадської свідомості навчальні заклади області широко використовують як традиційні, так і інноваційні педагогічні технології: екскурсії по рідному місту та містам України, фотовиставки, проведення благодійних акцій, тематичних флешмобів, волонтерська діяльність, театралізовані вистави та інсталяції, участь у молодіжних громадських акціях тощо.